

РЕШЕНИЕ

№ 950

гр. Бургас, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов

Членове: РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА
Йорданка Г. Майска

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Йорданка Г. Майска Въззивно гражданско
дело № 20222100501290 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК .

Образувано е по повод подадена въззивна жалба от ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР, с посочен адрес за призоваване в гр.Бургас, ул.”Александър Велики” № 37 Б, представлявана от Директора – Главен Комисар Н.Николов, чрез ст.юк.Т.Стойкова, против решение № 1543/18.07.2022г. по гр.д. № 2692/2022г. на РС-Бургас, с което съдът е уважил осъдителния иск на Я. М. Й. с ЕГН-***** против ГД „ПБЗН“ при МВР, за заплащане на неизплатено възнаграждение за положен **извънреден труд**, както следва: сумата 631,51 лева - главница, представляваща неплатено брутно допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от 70,93 часа, представляваща разликата между реално положения нощен труд за периода от 01.07.2019 г. до 10.07.2020 г. и преизчисления такъв с коефициент 1,143, на изпълняваната длъжност „в. с. а., т. и п. ” в Районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението”-Бургас при Регионална дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”-Бургас, към Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”-МВР, където е полагал 24-часови дежурства, заедно със законната лихва върху главницата от предявяването на главния иск- 29.04.2022 г. до окончателното изплащане на задължението; сумата от 133,35 лева – представляваща сборно обезщетение за забавеното плащане на главниците по отделнитемесечни вземания, дължимо за периода от 01.10.2019 г. до 28.04.2022 г., като е осъдил въззивника да заплати на въззиваемия направените разноски, както и в полза на съда дължимата по делото д.такса и разноски за експертиза. Решението се обжалва като неправилно, моли, същото да бъде отменено, като се постанови ново, с което исковете бъдат изцяло отхвърлени. Въззивникът посочва, че обжалваното решение в осъдителната му част е постановено при неправилно приложение на материалния закон и е необосновано. По-

конкретно навежда, че е налице неправилно приложение на релевиращите материално-правни норми, относими към полагането, отчитането и заплащането на ношен труд. Подробни мотиви излага във въззивната жалба. Не ангажира нови доказателства. Моли за присъждане на разноски.

Въззиваемият Я. Й., надлежно уведомен чрез процесуалния си представител – адв. Златина Билянова от БАК е депозирал писмен отговор в законоустановения срок, с който моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното решение-потвърдено като правилно и законосъобразно. Твърди се, че първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка, а правните му изводи са правилни и обосновани. Счита, че изводите на съда, че липсва изрична норма в действащите в исковия период наредби на Министъра на вътрешните работи, издавани на основание чл.187, ал.9 от ЗМВР, поради което субсидиарно следва да се приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, са правилни. Сочи се, че наличието на процесното вземане на въззиваемата против въззивника се установява от заключението на вещото лице по СИЕ. Твърди се, че обжалваното решение е в съответствие с еднопосочната и непротиворечива съдебна практика на съдилищата в страната. Изложени са подробни съображения, като се цитира и съдебна практика. Моли се обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Не ангажира нови доказателства, няма доказателствени искания. Претендира разноски.

Предявените искове пред районния съд са с правно основание чл.176,вр.чл.178, ал.1, т.3 ЗМВР, вр.чл.187, ал.5, т.2 и ал.6 от ЗМВР и чл.86 ЗЗД.

Въззивната жалба е постъпила в срока по чл.259, ал.1 ГПК, подадена е от надлежно упълномощен представител на страна, която има правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение и следователно същата е допустима за разглеждане по същество.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, на осн. чл.269 ГПК намира, че същото е валидно и допустимо. Като взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази Закона намира, че същото е правилно и законосъобразно.

Производството пред районния съд е било образувано по искова молба на Я. Й. с искане за осъждане на Главна Дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ да му заплати сумата от 656 лева, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.07.2019г. до 10.07.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата. В хода на съдебното следствие е сторено от ищеца и прието от съда изменение в размера на иска, след което същият следва да се счита предявен за сумата от 631,51лв., представляваща допълнително възнаграждение за 70,93 часа положен извънреден труд, представляващи разликата между реално положения от него ношен труд през периода 01.07.2019г. до 10.07.2020г., и преизчисления тъкав с коефициент 1,143, сумата от 133,35лв.-представляващи сборна лихва за забава върху отделните задължения по главницата от настъпване на изискуемост за всяко до предявяване на иска, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане, както и сторените съдебни разноски.

Ответната страна ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР е депозирала отговор на исковата молба, в който се оспорва предявения иск по основание и размер. Не оспорва обстоятелството, че ищецът е държавен служител по служебно правоотношение.

С окончателния акт районният съд се е произнесъл по искове с правно основание

чл. 179, ал. 1 вр. чл. 176 вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. чл. 187, ал. 3 и ал. 5, т. 2 вр. ал. 6 от ЗМВР и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, като решението е позитивно за ищеца.

Не е спорно по делото, а и се установява от представените писмени доказателства в първоинстанционното производство, както и от приетата ССЧЕ, че страните са били в служебно правоотношение, по което въззиваемият за периода от 01.07.2019г. до 10.07.2020г., е полагал труд на длъжност „п. и в. на с. а. * с.” в Районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението”-Бургас, Регионална дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”-Бургас, която е на структурно подчинение към Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”-МВР. За процесния период същият е работил по утвърден график на смени, всяка с продължителност 24 часа. За периода от 01.07.2019г. до 10.07.2020г., въззиваемият е положил общо 496 часа нощен труд. Същият приравнен към дневен такъв при уможение с коефициент 1.143 се равнява на 566,93 часа труд. Разликата между преизчисления и отчетения по протоколи нощен труд възлиза на 70,93 часа, като експертизата е изчислила, че общият размер на трудовото възнаграждение за извънреден труд възлиза на 631,51 лева. Посочено е в експертизата, че разликата в часовете между преизчисления с коефициент 1,143 и отчетения по протоколи обр.6 нощен труд не са отчитан и не са заплащани от работодателя като извънреден труд. Изчислена е и дължимата лихва върху главницата за процесния период, като вещото лице сочи, че за процесния период същата е в размер на 133,35 лева. След като страните са обвързани от служебно правоотношение по ЗМВР, тъй като ищецът е държавен служител, поради което и приложимият закон, уреждащ този вид обществени отношения е ЗМВР, който е специален по отношение на ЗДСл – арг. от чл. 142, ал. 2 ЗМВР. По делото няма спор, че предвид характера на заеманата длъжност през процесния период ищецът е полагал труд и през нощта (22. 00 – 06. 00 часа), а отработеното работно време се е изчислявало сумарно.

Спорен по делото въпросът за начина на изчисляването на положените часове труд, респективно дължи ли се превръщане на часовете, положен нощен труд в дневен и следва ли да се заплаща извънреден труд за така преобразуваните часове труд.

Въззивника поддържа в жалбата си, че по отношение на служителите на МВР следва да се прилагат наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, които уреждат реда за организация и разпределяне на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурствата, времето за отдиш и почивки, а не Наредба за структурата и организацията на работната заплата, тъй като се касае за специална уредба.

Според действащата за периода 01.01.2016г. – 13.10.2016г. редакция на чл.187, ал.3 ЗМВР: „Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за едномесечен период... При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.“ След изменението на цитираната разпоредба, новата, действаща и към настоящия момент разпоредба, предвижда сумираното отчитане да бъде изчислявано за тримесечен период. Не се спори, че при изпълнение на трудовите си функции въззиваемият е полагал както дневни, така и нощни дежурства, определени по график, одобряван за всеки календарен месец. Съгласно чл.140, ал.1 КТ: „Нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 35 часа. Нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа“. От така цитирания законов текст следва заключение, че 7 часа, отработени пред нощта се приравняват, по волята на закона, на 8 часа, отработени през деня. За да се приравни 7-часовата нощна смяна с 8-часова дневна такава, съответно да се заплаща възнаграждение за 8 часа, се прилага коефициент от 1.143, съответстващ на съотношението 8 / 7.

Според въззивника, горните правила не следва да бъдат прилагани и съответно

нощният труд да бъде приравняван на дневен, посредством умножаване с коефициент, понеже се касае за държавен служител от структурите на МВР. За него, според работодателя, следва да се прилагат само специалните правила, по-конкретно Наредба № 81213-592/25.05.2015г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, в сила от 1.04.2015г., отм., ДВ бр. 59 от 29.07.2016г. и Наредба № 81213-776/29.07.2016г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, които не съдържат изрична регламентация за приравняване на нощния труд в дневен, а освен това двете Наредби предвиждат полагане на нощен труд не повече от 8 часа, което, според работодателя, означава, че коефициентът за положения нощен труд в спорния период не е 1.143, а 1. Позовава се на издадени от министъра Заповеди № 81213-791/28.10.2014г. и № 81213-1429/23.11.2017г., съгласно които за процесния период за всеки отработен час или за част от него между 22:00ч. и 06:00ч. на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0, 25лв./час.

Според настоящия състав, цитираните разпоредби не дерогират общите правила на КТ относно полагането на нощен труд, приравняването му на дневен и заплащането на извънреден труд, при условие, че е положен такъв. На първо място следва да се вземе предвид, че въззиваемият Х. е лице със статут на държавен служител – чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР. По отношение на работното време, почивките и отпуските на държавните служители чл.50а, ал.2 ЗДС предвижда субсидиарно приложение на КТ относно допустимостта, продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд. Кодексът на труда е нормативен акт от по-висок ранг в сравнение с цитираните ЗДС и ЗМВР. Последните два закона, както и двете цитирани по-горе Наредби, съдържат специални норми, уреждащи ограничен кръг специфични правоотношения, а именно тези, засягащи лицата със статут на държавни служители и лицата от структурите на МВР. Както ЗДС, така и ЗМВР могат да регламентират отношения, уредени от институтите на КТ по начин различен от уредбата на Кодекса, но не такъв, че да бъде влошено положението на лицата, в сравнение с правните разрешения, предвидени по Кодекса на труда. По-низшите по степен нормативни актове могат да уреждат правоотношенията, насочени към съответните им адресати по по-благоприятен начин, но не и да поставят лицата в по-неизгодно положение. Въззивникът се позовава на разпоредбата на чл.3, ал.3 Наредба № 81213-592/25.05.2015г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, съгласно която: „За държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 06,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период“. Този текст тълкува, като приема, че времето между 22.00ч. и 6.00ч., в което служителят полага 8-часово нощно дежурство, не следва да бъде приравнявано от нощен в дневен труд и не следва да се умножава с коефициент 1.143.

Настоящият състав не споделя подобно тълкуване. Това, че липсва изрична уредба относно конкретната хипотеза, а именно по отношение на приравняването на нощния труд с дневен, не означава, че нощният труд следва да бъде приравнен с дневния, прилагайки коефициент 1. По-скоро нормата разрешава полагане на нощен труд средно в размер на 8 часа за всеки 24-часов период, без да изключва приравняването му към дневния и съответно, без да изключва приложение на правилата за заплащане на извънреден труд, когато такъв е положен. Следва извод, че при наличието на празнота в съответния нормативен акт ще се приложат правилата на ЗДС, ЗМВР, съответно – на КТ. В този смисъл съгласно чл. 176 от Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ брутно месечно възнаграждение

на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Заплащането на допълнително възнаграждение за извънреден труд е изрично предвидено с разпоредбата на чл.178, ал. 1, т. 3 ЗМВР. Съгласно чл. 143, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица -чл. 187, ал. 1 ЗМВР. Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12-или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период -чл.187, ал. 3, изр. 1 ЗМВР. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период -чл. 187, ал. 3, изр. 3 ЗМВР. Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение -чл. 187, ал. 5, т. 2 вр. ал. 6 ЗМВР. Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи - чл. 187, ал. 9 ЗМВР. За периода от 02.06.2016 г. до 29.07.2016 г. е действала Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 40 от 2.06.2015 г./, която е била отменена с Решение № 8585 от 11.07.2016 г. на ВАС по адм. д. № 5450/2016 г. /влязло в сила и обнародвано на 29.07.2016 г. с ДВ, бр. 59/. С § 4 от заключителните разпоредби на Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. е била отменена Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 69 от 2014 г./, която е възстановила действието си след отмяната на подзаконовия нормативен акт, с който е била отменена. Съгласно чл. 195, ал. 1 АПК подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на влизането в сила на съдебното решение. Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. е била отменена с § 4 от заключителните разпоредби на Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 2.08.2016 г./. Разпоредбите на чл.3, ал.3 от Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г., Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. са аналогични и гласят, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 ч. и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. липсва изрично правило, аналогично на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период – т.е. часовете положен нощен труд се преизчисляват с коефициент 1,143. В разпоредбите на чл. 31 от Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. е предвидено, че отработеното време между 22,00 и 06,00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на

отчитане на броя отработени часове. При липсата на специално правило, което да определи методологията за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, нормативната празнота, следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/. Съгласно това общо правило при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент за преизчисляване на нощния труд в дневен е 1,143, получен като частно при деление на нормалната продължителност на дневното /8 часа/ и нощното /7 часа/ работно време.

По гореизложените съображения исквата претенция за заплащане на извънреден труд в процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по своето основание. Основание за преобразуването на часовете нощен труд в дневен с коефициент 1.143 предвид липсата на специална уредба за служителите в МВР, е субсидиарно приложимата за тях Наредба за структурата и организацията на работната заплата - чл.9, ал.2 от нея.

Предвид изложеното въззивната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено. Първоинстанционният съд е изяснил делото от фактическа страна и въз основа на релевантните за спора факти в обжалваната част е направил съответните правни изводи, които на основание чл. 272 ГПК настоящият състав споделя изцяло.

Съдът намира, че следва да изложи мотиви във връзка с решение на СЕС от 24.02.2022г по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС –Луковит. В него е прието, че чл.8 и чл.12, буква а/ от Директива 2003/88ЕО не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня. Съдът е приел, че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд. В националното законодателство изобщо не съществува до 2020г /вкл. и през иския период/ норма, определяща нормалната продължителност на нощния труд на държавните служители в системата на МВР, така, че отговорът на този въпрос не променя становището на настоящия състав. В тази връзка са изложени мотиви в решението. От друга страна, предвиденото заплащане на нощния труд от 0,25 лв. за всеки отработен час и ободряващи напитки, според съдът, не може да компенсира особената тежест на нощния труд, по смисъла вложен в решението на СЕС. Следва да се има предвид, че посочената ставка е определена и в чл.8 от НСОПЗ, и работниците по трудово правоотношение също получават допълнително възнаграждение в този размер за всеки отработен час нощен труд, което води до извод, че в това отношение е налице равно третиране между държавните служители в МВР и работещите по трудово правоотношение. Остава обаче различното третиране на двете категории лица по отношение на преобразуването на нощните часове в дневни. Това означава, че посоченото допълнително заплащане от 0,25 лв. на час не съставлява компенсаторен механизъм за служители в МВР по начин, различен от прилагания за работещите по трудово правоотношение. Налага се извод за липсата на такъв механизъм за гарантиране на защитата на здравето и безопасността на служителите в МВР, с оглед по –голяма продължителност на нощния труд. Останалите посочени от въззивника придобивки – ранно пенсиониране, безплатна храна, униформено облекло, обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение в по-голям размер и др. съдът не счита като такива, компенсиращи конкретно тежестта на полагания нощен труд. По отношение на приетото от СЕС, че чл.20 и 31 от ХОПЕС допускат определената в

законодателството на държава –членка нормалната продължителност на нощния труд от седем част за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор ,вкл. полицаи и пожарникари, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна с тази цел, следва отново да се има предвид ,че до 2020г. няма определена нормална продължителност на нощния труд за полицаите,такава е определена по-късно. Изложените доводи от въззивника за специфичния характер на работа на служителите в МВР, свързана със защита правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред ,с което се обосновава различното третиране не могат да бъдат възприети като обективен и разумен критерий, свързан с допустима от закона цел за неприлагане на преобразуването на часовете положен нощен труд в дневен.Това е така, тъй като посочените по-горе придобивки са свързани именно със специфичния характер на длъжността. В исковия период и до 2020г., в българското законодателство не съществува норма, определяща нормалната продължителност на нощния труд на държавните служители в системата на МВР. Предвиденото заплащане на нощния труд от 0,25 лв за всеки отработен час и ободряващи напитки, според настоящата инстанция не са такива компенсаторни механизми, каквито сочи СЕС, с тях не може да компенсира особената тежест на нощния труд.

С оглед изхода на делото на въззивника не се дължат разноски по делото.

На основание чл.78, ал.3 ГПК на въззиваемия следва да се присъдят разноските за адвокатско възнаграждение. Същият е представил доказателства за платено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.. Досежно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено от въззивника, следва да се посочи, че по делото са предявени две отделни претенции с материален интерес, като исканото възнаграждение е сторено от въззиваемия в размер на минимума съгласно чл.7, ал.2, т.1 и т.2 от Наредбата материален интерес, поради което и възражението се явява неоснователно.

На основание чл.280, ал.3, т.3 ГПК решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Мотивиран от гореизложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1543/18.07.2022г. по гр.д.№ 2692/2022г. по описа на Районен съд -Бургас.

ОСЪЖДА ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР, с посочен адрес за призоваване в гр.Бургас, ул.”Александър Велики” № 37Б, представлявана от Директора – Главен Комисар Н.Николов, чрез ст.юк.Т.Стойкова, да заплати на Я. М. Й. с ЕГН-***** сумата от 400 лева, представляваща разноски за заплатено адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____